

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 318/2018
29.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у саизвршилаштву из члана 322. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Ибрахима Мацовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару 5К 807/15 од 01.11.2017. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж 218/17 од 09.01.2018. године, у седници већа одржаној 29.03.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката Ибрахима Мацовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару 5К 807/15 од 01.11.2017. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж 218/17 од 09.01.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару 5К 807/15 од 01.11.2017. године, окривљени АА и окривљени ББ, оглашени су кривим да су као саизвршиоци учинили кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ, за које су осуђени на казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, које ће се извршити тако што ће их окривљени издржавати у просторијама у којима станују уз примену мера електронског надзора, с тим да за време издржавања казне не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним законом, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора. Окривљени су обавезани да накнаде трошкове кривичног поступка о чијој висини је одређено да ће суд одлучити посебним решењем. Истом пресудом, окривљени су обавезани да на име судског паушала плате у корист

буџетских средстава суда, износе од по 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Оштећени ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж 218/17 од 09.01.2018. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљених, адвоката Ибрахима Маџовића, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару 5К 807/15 од 01.11.2017. године, само у погледу одлуке о казни, тако што је Виши суд у Новом Пазару окривљенима АА и ББ, који су наведеном пресудом оглашени кривим због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ, применом наведене одредбе и члана 4. став 2, 54, 64. став 2, 65. и 66. став 4. КЗ, изрекао условну осуду, тако што им је утврдио казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, које се неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учине ново кривично дело, док је жалба браниоца окривљених у преосталом делу одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Ибрахим Маџовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд у изреци побијане првостепене пресуде унео свест о противправности дела као самостални елемент кривице, а да то јавни тужилац у оптужном предлогу није навео, чиме је према ставу браниоца у конкретном случају оптужба прекорачена. Изнетим наводима, иако формално не означава, по налажењу овог суда, бранилац указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Полазећи од наведеног, а како из изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Новом Пазару, јасно произилази да су окривљени АА и окривљени ББ, оглашени кривим да су као саизвршиоци учинили једно кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 2.

у вези става 1. КЗ, онако како им је то стављео на терет оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Новом Пазару Кт 955/15 – Кт 70Р/15 од 13.11.2014. године, то је суд правилно применио закон, одлучивши на описани начин, јер се побијане пресуде управо односе на лица која су оптужена и на кривично дело које је предмет оптужбе садржане у поднетом оптужном предлогу.

С тим у вези, неосновано се захтевом указује да свест о противправности дела није садржана у диспозитиву оптужног акта, а да ју је суд унео у изреку побијане првостепене пресуде, с обзиром да из списка предмета јасно произилази да је у оптужном предлогу, управо наведено да су окривљени били „свесни да је њихово дело забрањено.“ Притом, околност да је у изреци побијане првостепене пресуде, најпре наведено да су критичном приликом окривљени били „свесни да је њихово дело забрањено“, а да је затим у истој изреци, након чињеничног описа радње извршења, још једном наведено да су окривљени били свесни противправности свог дела, без утицаја је на постојање повреде поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Наиме, чињеница да је два пута у изреци пресуде наведена свест о противправности дела као елемент кривице, ни у ком случају се не може сматрати прекорачењем оптужбе, с обзиром да је овај елемент кривице, наведен и у диспозитиву оптужног предлога.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да се у конкретном случају ради о кривичном делу са бланкетном диспозицијом, а да изрека правноснажне пресуде не садржи одређење из ког конкретно материјалноправног прописа произилази законитост службене радње коју је службено лице – комунални инспектор, критичном приликом предузимао, због чега бранилац сматра да нису остварени сви битни елементи кривичног дела из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ за које су окривљени оглашени кривим. Такође, захтевом се указује да чак и ако се узме да је радња комуналног инспектора била законита, то се према мишљењу браниоца, у радњама окривљених не стичу елементи кривичног дела за које су оглашени кривим, већ би се евентуално могли стећи елементи неког другог кривичног дела или прекршаја, јер су према наводима захтева, окривљени своје радње предузели тек након што је службена радња комуналног инспектора била у потпуности извршена, па бранилац закључује да суд није могао окривљене огласити кривим да су „приликом извршења службених радњи“ увредили службено лице.

Изнетим наводима, иако формално не означава, по налажењу овог суда, бранилац указује да су побијане пресуде донете уз повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Одредбом члана 322. став 1. КЗ прописано је да ко силом или претњом да ће непосредно употребити силу спречи службено лице у вршењу службене радње коју предузима у оквиру својих овлашћења или га на исти начин принуди на вршење службене радње, казниће се затвором од три месеца до три године, док је ставом 2. наведеног члана прописано да ако приликом извршења дела из става 1. тог члана учинилац увреди или злостави службено лице или му нанесе лаку

телесну повреду или прети употребом оружја, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Изреком побијане првостепене пресуде Основног суда у Новом Пазару, окривљени су оглашени кривим да су критичном приликом „из службеног возила извршне службе, Одељења за инспекцијске послове града Новог Пазара, у које возило су претходно радници извршне службе за послове Комуналне и грађевинске инспекције ГГ и ДД, унели један чунак црвено-црне боје по налогу комуналног инспектора ВВ, да се са јавне површине уклоне постављени чунак и рекламна табла, изнели исти чунак, а када је комунални инспектор ВВ покушао да их у томе спречи, ББ је истог одгурнуо руком и упутио речи увреде: „... те онај ко те доведе, будало једна, марш у ...“, након чега се и АА обратио комуналном инспектору речима увреде и претње: „Будало једна, ... те онај ко те доведе овде, ко је довео ово говедо, дођи још једном ако смеш“, а затим и у присуству полицајаца који су дошли на лице места по позиву комуналног инспектора, АА наставио са речима увреде и претње: „Ко посла ову будалу, коњино једна, говедо једно, да ниси више дошао овде....“

Полазећи од наведеног, поступање комуналног инспектора као службеног лица, по налажењу овог суда, представља вршење службене радње коју је комунални инспектор предузео у оквиру својих овлашћења, у вези обављања редовних послова комунално-инспекцијског надзора, и то конкретно одређене службене радње која се састоји у уклањању предмета са јавне површине. Стога су неосновани наводи захтева о непостојању кривичног дела у радњама окривљених због околности да у побијаној правноснажној пресуди није конкретно означен материјалноправни пропис из кога произилази конкретно одређена службена радња коју је комунални инспектор критичном приликом предузимао, будући да недостатак бланкетне норме, код јасно опредељене радње, у вези службених овлашћења у погледу вршења послова комуналне и грађевинске инспекције, не утиче на постојање кривичног дела у конкретном случају. У вези наведеног, по налажењу овог суда, такође су неосновани и наводи захтева да се у радњама окривљених не стичу елементи кривичног дела из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ за које су оглашени кривим, већ да се евентуално могу стећи обележја неког другог кривичног дела или прекршаја - будући да из изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Новом Пазару, јасно произилази да су окривљени оглашени кривим да су критичном приликом, силом и претњом да ће употребити силу, спречили службено лице у вршењу службене радње коју предузима у оквиру својих овлашћења, а којом приликом су увредили службено лице комуналног инспектора града Новог Пазара, оштећеног ВВ, тј. јасно произилазе сва законска обележја кривичног дела за које су окривљени правноснажно осуђени.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених је неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Притом, наводи захтева да су окривљени своје радње предузели након што је комунални инспектор извршио своју службену радњу, као и да је радња комуналног инспектора била незаконита јер исти у конкретном случају није донео никакво решење о уклањању ствари са јавне површине- по налажењу овог суда,

без утицаја су на постојање истакнутих повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, с обзиром да се поменутим наводима суштински оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, а што није законски разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и да су окривљени оглашени кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 2. у вези става 1. КЗ, а да у изреци пресуде није наведен члан кривичног законика којим је саизвршилаштво прописано, због чега су према наводима захтева, нижестепени судови учинили битну повреду одредаба кривичног поступка.

Изнетим наводима, иако формално не означава, по налажењу овог суда, бранилац указује на неразумљивост изреке, тј. указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, у захтеву се истиче и да је другостепени суд приликом одлучивања о жалби, пропустио да одлучи о основаности свих жалбених навода, којим наводима се, по налажењу овог суда, указује на повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и 460. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљених одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић